

hvad Farveforskjellen angaar, fra, at Graniten forvitrer mindre let og derfor bliver overvoget med Lichener, der fortrinnsvis ere sorte, hvorimod Syeniten henfalder let og derved antager en lysere, rustgul Farve. De eiendommelige kreds- og slangelignende Figurer paa Fjeldskraaningen, der ses saavel paa Tegningen som paa Fotografiet, hidrøre fra hornblendeholdigere Lag, der bedre modstaa Forvitringen og derfor staa frem som Ramme. I Baggrunden af Tegning XIII b. og paa Fotografiet 12 ses det karakteristiske Fjeld Nebekammen, grønlandsk Kitblavat, der er en ca. $\frac{1}{2}$ Mil lang Fjeldryg, hvis højeste Top er 1,265 m over Havet.

Derfra afreiste vi til Julianehaab, og efter et Par Dages Ophold der, gik vi den 18de August til Igaliko, idet vi paa Veien gjorde et Par kortere Ophold paa den ene af Størjerne, Kobberøen, og i Kafortoks Fjorden ved Kirkeruinen og ved Elven Rågsuaal. Paa Kobberøen, Refertarsuaal, der bestaar af Gneis, gjennembrudte af mægtige Syenit- og Grønstensgange, findes i en Høide af ca. 75 m over Havet, det Sted, „Fr. VII's Mine“ kaldet, hvor Kommerceraad Lundt i Halvtredserne brød Kobbermalin. Det var et lille Indlag af Broget-Kobbermalin, der fuldstændig blev sprængt bort, og der. er Intet, der tyder paa, at der ved dybere Sprængninger skulde kunne findes mere. Dens højeste Top er 279 m over Havet. Paa Vestfiden findes ca. 15 m over Havet paa Siden af en isfluvet Klippe en større og en mindre med Sten og Vand fylbt Sættegryde, se Tegning XVII, og paa Nord-Enden af Den er en havet Havsfok ca. 20 m over almindelig Vandstand.

Bed Kirkeruinen ved Kafortok opholdt vi os kun faalænge, det var nødvendigt til Tegningernes (Bladene XVIII—XX) og Fotografiernes (13—16) Udførelse. Denne Grønlands bedst bevarede Ruin fra de gamle Nordboeres Tid er opført af utilhugne, men med stor Omhu udsøgte og tilpassede Sten. Af Bindemiddel fandtes der mellem Stenene kun yderst svage Spor af en meget sandblandet Kalk. Den i Østenden værende Kevne, hvorved den sydlige Side helder udad, og hvoraf Graah tror, at kunne forudsige, at Ruinen neppe vil staa et halvt Sekulum til, — han besøgte den i 1828, — er siden hans Tid neppe bleven større, og jeg er næsten tilbøielig til at tro, at denne Kevne er ligesaa gammel som selve Ruinen, og at den, idet den fremkom under Opførelsen, har bevirket, at denne standsedes, uden at Kirken blev fuldført; thi jeg har ligesom tidligere Rejsende faaet det Indtryk, at denne Bygning neppe nogenstunde har været fuldført. Den i den nordre Bæg stidende og af Graah omtalte og afbildede Sten er ikke nogen Kneesten; Ridsene ere kun naturlige Kevner i Stenen. Et Par hundrede Skridt fra denne Ruin ligger paa en skraa isfluvet Klippeflade en Kreds af opbyggede, større og mindre Kullesten, der har et Gjennemsnit af ca. 15 m og med en ved to store Sten markeret Indgang, der mærkeligt nok er bleven tydet som Grunden til et Klokketaarn eller et Baptisterium; jeg antager, at det har været en lille Jaarefold. Fra Mundingen af Elven Rågsuaal besteg Kornerup og jeg de to sydligste ca. 1,120 m høie Toppe af Nebekammen og fandt der den Sten, hvori Giesecke for 70 Aar siden huggede et C., liggende uvrørt; der har heller neppe været ret mange Mennesker paa dette Sted siden den Tid. — Nebekammen bestaar af Granit, og flere lodrette Gange af en porphyritisk Grønsten gaa igjennem. Syeniten naar her op til en Høide af ca. 503 m, og til en Høide af henved 800 m, i Høide med Toppen af Numafornarsak er Nebekammen isfluvet, hvilket antyder, at medens de omgivende Fjelde have været dækkede af Isen, have de øverste Toppe af dette Fjeld raget op som en smal Klipperyg.

Den 22de August kom vi til Igaliko. — Dette saavel i geologisk som antikvarisk Retning vigtige Sted ligger i Bunden af den nordlige Arm af den Fjord, som det har givet Navn, og ved det ca. $\frac{1}{4}$ Mil brede Overbærested, til Lunugdliaarfik, Stindliarsuaal kaldet. Som Kortet viser, er Sandstenen her den overveiende Vjergart. Ringel har i sin bekendte Afhandling i Videnskaberne-Selskabs Skrifter givet en Beskrivelse af denne Sandsten og de den gjennembrydende Porfyrgange; men medens hans Tydning af denne Dannelses geologiske Alder utvivlsomt er rigtig, saa ere hans Undersøgelser for indskrænkede til, at den Beskrivelse, han giver af dens tre Afdelinger og af de tre Slags Porfyrgange, der gjennembryde den, kan have nogen almindelig Betydning. Man ser tydeligt, at han uagtet sine gjentagne Besøg paa Stedet kun kan have gjort et Par Smaaekspeditioner op paa de nederste Sandstenterrasser, thi kun saa langt passer hans Beskrivelse; havde han været saa høit tilfjelds, at han havde seet Sandstensens øverste Grændse, der paa Nulupkataf naaer op til en Høide af 520 m, vilde han have seet, at det Sandstenskonglomerat, som han beskriver som hørende til den øverste Afdeling, ikke i Virkeligheden er det øverste Lag, da det kun ligger i en Høide af ca. 200 m. Den Skildring, han giver af de tre Slags Porfyrgange, viser ligeledes, at han ikke kan have anvendt nogen synderlig Tid paa deres Undersøgelse; thi i den nederste Terrasse er ikke tre, men over en Snes Gange, og ligeledes ere de andre Terrasser gjennemkrydsede af Gange og endelig er der neppe nogen synderlig Forskjel mellem de Porfyrmasser, der udfylde Gangene i de forskellige Terrasser. Der er Intet, der tyder paa, at Gangene ikke skulde være samtidige, og uagtet den ikke ringe Forskjel i Udseendet,